

Изази "Недјељом."

Цијена:
За ЦРНУ ГОРУ и АУ-
СТРО-УГАРСКУ (с БОС-
НОМ и ХЕРЦЕГОВИНОМ)
на годину 6 ф., на по год.
3 ф., на четврт године 1 ф.
и 50 новчића.За све остале земље у
ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на
годину 20 франака, на по
године 10 франака, на чет-
врт године 5 франака.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

Преплата шаље се у
плаћеним новцима непо-
средно администрацији "Гл.
Црногорца" на Цетиње, а
може се и картом уплат-
ним на пошту у Котор.
Доласи поштом се уредник-
тву. Рукописи се не враћају.За огласе плаћа се од
реда 5 новч. За огласе веће
и на дуже вријеме мање.

ТЕЛЕГРАМИ „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

БЕЧ, 3 септембра. — Конте од Париза издао је проглас (манифест), у ком се развија програм француских монархиста; међу осталим обрне француском народу, ако он дође на владу, да ће се смањити трошкови на војску и да ће то бити једнак у свијем великим државама и договорно између свијех.

СРИЈЕДАЦ, 3 септ. — Преставници Италије и Аустрије пођоше јучер, по приватно, у походе принцу Кобургу. Овдје се надају да ће исто тако учинити и преставници Румуније и Србије. Пронеси се глас да је збачен Мантов, начелник у Рушчуку, и да је повраћена цензура новина.

БЕЧ, 3 септ. — Калнокија је стигао појас у Фридрихсруе, да се поздраве с кнезом Бисмарком.

БЕЧ, 3 септ. — Поводом једнога чланка новина „Блгарин“ у Рушчуку, којим се кријећа њемачка царевина, искала је њемачка влада од Порте до-пуштење, да може послати кроз Дарданеле три убојна брода оклопника те да створе бугарске луке на Црномору, да би се тим начином задовољила увијеђена част Њемачке. Бугарска је влада, тек је то разумјела, збацила исти час начелника рушчучкога, Мантова, забранила сасвим новине „Блгарин“ и уредила му ставила под суд. Бугарска се влада нада да ће том послушном готовошћу задовољити увијеђену владу у Берлину.

БЕРЛИН, 4 септембра. — „Фосинге Цајтунг“ дознаје из врло поузданог извора, да је Цар Александар III. изјавио поново жељу да се састане са Царем Вилхелмом, приликом свога повратка из Копенхагена.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Крупни нам гласови стигоше по жичи брзојавци.

Уочи вјероватног састанка два силна цара сјеверна, а у сам час кад управник политике Тесарева улази у

дворе управника политике јевропске, у исти час кад Бисмарк и Калнокија „руке шире, у лице се љубе, за јуначко питају се здравље“, у тај исти час крећу убојне оклопнице њемачке за Цариград, а Бисмарк захтијева од Цара у Стамбулу, да пропусти те убојнице кроз Дарданеле те да попријети црноморском приморју бугарском.

Хвала Богу, свашта бива на овом свијету! Ко би река до ноћас, да ће се млада, свјежа, поносна убојна морнарица њемачка, створена и опремљена оним силним благом велике глобе Француске, да ће та страховита сила први пут кренути на „тричаву“ Бугарску?

А што би?

Једне бугарске новине, један провинцијални бугарски лист — може ли се замислити што јадније у новинарском свијету, није доста бугарски, по још и провинцијални — неки „Блгарин“ у Рушчуку, — увијеђено Њемачку, њемачку владу, налутито Бисмарка, и за то креће убојна морнарица њемачка.

— Нека, чоче! Ко ће ти вјеровати! Зар Бисмарк те ведри и облачи по небу јевропске политике, онај те тако презире све новине и све новинаре, да га се не тиче ни што ћаклају први и најчитанији листови овога свијета, зар тај да се наљути на немоћни лавез једног бугарина рушчучлије? Зар он који би повријеђено своје достојанство, кад би таквој ништавчини само река — „Муч, погани!“ —

— Ваистину, имаш разлог. Част и поштовање свијем друговима мојим у занату новинарском, а! дотле се не могу ни ја заносити ваљаношћу своје струке, да бих могао повјеровати у толики страх од громоте ријечи мог бугарско-рушчучкога колеге, коме још никад ни имена нијесам чуо.

Па што ће бити? питаће се читаоци. А ко зна! По свој прилици онет каква опсејана, каква метафора, каква реторска фигура, pars pro toto, „Блгарин“ рго Блгарија, преведена на политички дијалекат. Сиромас „Блгарин“ мора невидовно, и ако не сасвим невинно, да страда за гријехе те их је починила Блгарија, службена, стамбуловско-Кобурговска Блгарија.

је бјеломки а онај, не знам, љешанске или ријечке нахије; иде се у њега, како причају преко Косијера.

— Па кад је тако, то је близу, јер Косијери су ту — рече један пруживни руку њекуд, као год у свој деи; премда ни онај, ни његови другови нијесу ни виђели ни били у Косијерима. И на основу тога, што су Косијери ту — ријешимо да идућег свеца идемо тамо; разредисмо, што треба за пута; па и не треба много, јер тамо има село, може се испећи јагње на ражњу, па како ће лијено бити изјести га на зеленој трави а на погледу знамените старине.

Ајдемо, ајдемо, завичу сви, као готови.

Али прође први, прође и други па и трећи светац а од пута нема ништа.

Потпуно слободних људи нема: или је он чиновник и зависи од службе, или у каквом другом послу и зависи од околности; те тако добра намјера остане намјером; али не, не остане: нађоше се двојица, који отиду тамо и без дугачког договарања, по просто: „Олемо ли“? — „Олемо!“ Па одма торбу преко рамена на хајд.

А што је Бисмарку баш у овим часи насилело да попријети Бугарској, није ни то без разлога, и ту „има рука работи“.

Поред свијех злобних замјерака њемачких не може се порећи, да је француски покушај мобилизације, по основи Буланжеровој, лијено успио. То је јако подигло и поставило војнички свијест у француског народа и околло Французе у жељи да се освете Нијемцима. То Бисмарк добро види те је похитао да по што по то смета зближењу Русије и Француске. Ваља да се састане њемачки Цар с руским, по тако да то не изгледа само као жеља њемачка. Ваља привољети Цара Александра да изјави, да „поново“ изјави, као што веле „Фосинге“, како би му мило било састати се са својим Дједом, царем Вилхелмом, „на повратку из Копенхагена“. За то крећу убојне оклопнице њемачке на Бугарску.

А хоће ли то бити мило госту Бисмаркову, графу Калнокији? Он ће се, по прилици, задовољити увјерењем, да њемачке оклопнице неће пролазити Дарданеле, баш кад би ми падних и рекао „изволите“, јер ће се Бугари на први глас њемачке пријетње завући у минију руну, те ће сиромас „Блгарина“, ако треба и са свијем његовијем читаоцима, сатри у мљево и послати му пенео по нарочитој депутацији у Берлин да се утоли гњев богова.

„Пест. Лојд“ има овај брзојав из Берлина, 27 августа:

„У данашњем врло службеном чланку „Нордајче Алген. Цајт“ виде потврду гласа, да ће се цареве ипак састати. Особито то наговјешћују ове ријечи Бисмарковог листа: Посјета ради пристојности у Штетину, и ако би се догодила — — — Но исти чланак побрја очекивања да ће тај састанак имати стварних пошљедица. Наиме се опазила раздраженост у тога чланка који, увјеравајући да политика њемачке иде упоредо с руском, ипак изјављује да Њемачкој није стало до тога како ће Руси мислити и судити о њемачкој политици. На другоме мјесту истог листа напомиње „Нордајче А.

Ц.“ жестоке пријекоре полуслужбеног „Варшавског Дневника“ против Нијемаца. — Тај увод у царски састанак изазива на све стране живо чуђење. Особито се снебива свијет на примједбу канцеларовог листа, који том састанку одриче сваки политички значај те вели, да каква посјета пристојности рускога Цара у Штетину не би више правца дала јевропској политици, по што је то учинио састанак у Данцигу, Сјерњевици или Кромјерју.“

Ни сами „Пестер Лојд“ не вјерује том снебивању Бисмарковог листа. Он вјерује да такви састанак не би порушио њемако-аустријску слогу, по не може замислити, да би састанак два сјеверна Цара могао бити баш тако незначајан. За тим наставља:

„Јамачно има право „Нордајче Алг. Цајтунг“ кад вели, да се њемачка политика нијде не противи руској, могло би се и даље поћи те рећи, да је њемачка политика руску унаприједила у мноме; по све то није сметало да се између те двије царевине развије одлучна противност, која се у Њемачкој примјетила без страха, по се ипак с муком осјетила. За то ће се мучно гдјеког повјеровати, да састанак оба Цара неће ништа промјенити у тијем приликама те да су му поводи чисто личне природе; свакојак је Бисмарков лист сувише доказивао.“

„Ажанс Ава“ јављају 27 авг. из Цариграда:

„Порта је питала савјет Њемачке и Француске, шта да се чини са приједлогом руским да се пошљу комисари у Бугарску. Обе државе одговорише, да немају ништа против тога, те је за тим Порта замолила Њемачку да се заузме у осталијех великијех држава, да и оне на тај приједлог пристају. Ови час је стигао одговор од Њемачке која изјављује, да ће се само тако заузети за тај приједлог, ако га Турска од своје стране усвоји.“

Из Петрограда јављају „Полит. Кор.“ 27 авг.:

„Правилна вјежбања руске војске, која ће се спровести по њеком новом начелу, почеће 27 (15) септембра и понављаће се сваке године у исто

којекако може и коњ, и ако није пут, како кажу, никад крчен; али говораху да ће молити за државни прах, да га поправе, што могу учинити без много труда; по пут до на Цетиње, опет вељу, не могу препоручити као најљепши.

Сад може знати читалац ће леже Косијери, те ћемо прозборити мало о њима.

Косијери су некад били за себе, између Катунске и Ријечке нахије, као од прилике Зачир између Цеклина и Љуботина; па су се од добре воље придружили Цеклину због тога, што Цеклину припада важан за њих пазар на Ријеци Црнојевића. И тако се они сада рачунају у Цеклину, и ако је језик њихов мало другачи, ближи катунском дијалекту, а можда још чисти и најближи херцеговачком. Људи виђени, стасити, као познати њихов поп Филин; отресени и оптроумни, у животу врло једни и у кућама, и ако су тијесне држе чистоћу и углед. Икона божјајмаје у лијеном оквиру, слика Господарева и руске царске фамилије, у једном ћошку цео арсенал оружја, лијеп кревет уопреку цијеле камарнице, скрије уздуж једног а тријева уздуж другог зида, то све у камарници која не-

ЛИСТАК „ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“.

Пут на Иван Град.

(Од Н. Т. и П. Р.)

I.

Косијери.

Бијаше то у мају мјесецу ове године, кад смо по обичају другичих дана сједили за дугачком трпезом у познатој нашој „alma mater“ и еркасмо љућећи некакви чорбу; а кад су доијели варено месо са зеленом фацолом, отворисмо мало уста да се разговарамо; па кад смо се у позак наситили ударимо у „виспренаја“ т. ј. у политику, историју, литературу и т. д. У том један под упливом упутства за сабирање географског и историјског материјала М. Д. зашита: „А знате ли ви, моја браћо што год за Иванград?“ — Па ето ти на Ријеци Ободски град, који је Иван-бег градио, одвори други.

Јест, али овај је на Ободу, а онај је на Соколу — одврне први.

„Па где је тај соко?“

Ево га, ту изнад Ђелаша —

„Нијесте погледили браћо“ — овај

доба. Та ће се вјежбања простирати на сву Руенију и обухватаће сваке године друго кољено. Ове године су позвати војници дорасли год. 1877 и 1882, до године ће бити од 1878 и 1883 и т. д. Позвати се морају пријавити при најближој војној области те да се одмах уврсте, обуку и наоружају те учествују 14 дана у разном бојном вјежбању, особито у гађању. Тај се приједлог дуго није могао извршити због вељих трошкова, но сад га је сам Цар потпомогао. Увјеравају да та вјежбања немају никаквог ванредног, особитог смјера; само се тим хоће да поцупи искуство стечено досадашњим начином вјежбања војног.

Из Цариграда јављају „Полит. Кор.“—и истог дана:

„Узима се као добар знак, да ће се, по живој жељи Србије, отворити брзо железница од Врање до Солуна, што се прије неки дан подијела царској потврди погодна српско-турска од јуна о. г. за уређење поште, телеграфа, полицајске и царинске службе те се сваки час очекује царска Ирада.“

ПРИНЦ ФЕРДИНАНД КОБУРШКИ ПРЕМА БУГАРИМА.

Њемачке новине доводе опис прве појаве принца Фердинанда у Бугарској и како га је народ примио. По увјеравању тих новина тај опис долази од „високе“ личности, која не говори „ни по бабу ни по сгичицима“, те га ево и ми доносимо:

„Дочек новог књаза био је свуђ сјајан — с двора, но у самој ствари врло студен; само је у Трнову Стамбулов усипио да испиједи из народа његово одушевљење. У Рупчуку, у Трнову, а особито у Сриједу био је дочек управо мучан; противност између великољепних службених пријави и мучног немара радознале свјетине бјеше сувише очевидна. Но принц Фердинанд као да није ни створен за то да изазове какво одушевљење, управо он за тим и не тежи. Некако није господског става, и ако није мален; сувише је претно за младог човјека. У њега је оно право, издунуто бурбонско лице и све је на њему бантина те породице. Његове пола заклопене, уморне очи гледају и на људе и на ствари с истим поносом и милостију, с истим немаром. Не пада му ни на ум, да себи задобије љубав оног народа.

Добри Бугари не знају никако, што да мисле о тој поношљивој природи. Биле депутације, били чиновници, били официри, били министри, њему је све исто, он све једнако презире. Кад је јучер прихватио амбасадора су официри сриједачкога гарнизона у подворници да га поздраве, кад се врати из цркве у свој дворца. Он прође мимо њих као мимо турског гробља, а кад они хтједоше, по обичају, да за њим уђу у двор, он им поручи по свом ађутанту да иду кући. У Трнову је изјавио намјесницима, да ће он бити господар у земљи.

Кад је нови књаз положио заклетву на устав и кренуо из дворане, изјави председник Тончев, да је вел. собрание распуштено. Кад је то чуо принц Ферди-

нанд, пошле по Тончева и запит га, ко га је на то овластисао? „Стамбулов“ рече. „Но од сада да знате да сам сад ја књаз у Бугарској и да ту нема нико да запошља, по само ја“.

За тим је Стамбулову прочитао букицу.

Морам признати, ја мислим да су Бугари заслужили љубав владара; но врло се сумњам да ли ће принц Фердинанд бити толико чврст да произведе тако опасни покушај. Унутрашње су неприлике можда још опасније но иностране.“

Један случајни дописник сриједачки од 30 авг. (по нов.) пише налик на то, те вели:

„Ва истину, књаз Александар је био много размазано Бугаре својим умиљатим и милостивим понашањем; тим је немилујућа дошла прва појава новог књаза и официрима и чиновницима. Једни замјераше што им не пружа руке, други оназише да се чисто не види кад клима главом, трећи веле да му је ваљало осмјехнути се, четврти мисле да су му поздраве сувише на кратко насађени, а пети суде да му је нагласак сувише осјечен и осоран. Тек пошто је књаз почастисао више официре, на сјутра дан 60 вишијех чиновника сјајним обједом с најлепшим француским и рајским вином, пошто се између печења и слаткога стадоше ређати наздравце при пјени шампањца, мало се стонлише и официри и савјетници, тек тада нађоше да се књаз понаша достојанствено, да је његова поношљива милост само нужна последица његовог високог положаја.

По још је велико незадовољство са њемачке околине принчеве и право имају кад се ругају тој господи, како су се понашали при великој смотри. Сматра је почела благодарством под отвореним шатором на вјежбалишту. Књаз се довео до шатора, а војска га поздрављаше кад се је провозио поред ње. Одмах за књажевим колима дођоше два флијакера и у њима њека господа са цилиндром и бијелом пошом. Та господа непрестано скидаху клобуке и клањашу се, на сваки поздрав војске. То бјеху: двореки маршал, двореки сликар, лични секретар и двореки савјетник принца Фердинанда. Кад се послије ставио књаз да прође војска испред њега, поређаше се та господа одмах до њега те онет поздрављаху војку клобучима. Свијет се смијао тој смијешној појави, но војници су врло дуги на милостиве поздраве тих удворника.“

Д О Н И С.

ПИСМА, 6 августа 1887.

Читајући 29 број „Гласа Црногорца“, по реду сам нашао и чланак г. Марко Драговића, т. ј. наставак његове путничке биљешке од Плавнице па до Спужа. Пошто сам цео чланак прочитао — онда, као Пинери, пало ми је у очи да г. Марко Драговић није добро извјештен био у своме путу од Везирова моста па до Спужа — да правично забиљежи оно што је имао тијем путем чути и виђети. Но пошто г. Марко у истом броју каже, да ће се поново на стару Дукљу обрнути када се из Никшића поврати, због тога ја сам очекивао, дако се сам сјети и у свом повратку и путу испод Малог и Вељег брда ту своју историјску погрешку поправи. Но већ пошто сам у 33. лем броју видео да г. Марко о томе више ништа не спомиње, за то као кратку допуну његовог путописа ја сам намјерао овим њега извјестити, а ево како:

два нова у парохии немају ћака, који би помагали при Божјој служби, но кад један служи други мора ћак бити, а три су цркве, те тако двије су вазда затворене. Занета грехота! и због тога јављамо ову жалосну истину у свој својој наготи; у нади да ће обратити пажњу владина и министарство просвјете. Вјерујте заслужују! а имају жељу на школу.

С малом помоћи од владе они би начинили нову школску зграду, коју би држали исто онако лијено, као што држе своју цркву, лијено украшену унутра а обијеђену с поља; као што су начинили чеџу на студенцу, коју на први мах видећи, може се помислити да је римска радња.

Да речемо коју у опште односно географског положаја Косијере.

Они леже у једној вали између Дебелака са Туковцем с једне стране и Купуљара с друге, који се пружа на југо-исток, дакле паралелно оној у које леже Цетиње, Дебелак, Целин и Ријека и свима такозваним приморским ланцима. На сјеверо-западу се дижу пнећу до под Ставор и Челинак; на југо-истоку спушта се преко Ме-

Господине Марко!

Путујући, ви сте дошли на Везиров мост. За њ сте казали „да га је градио њеки од скадарских везира, не даје друге подвојне проплого етољећа“, што и јест тако; а звао се Ибраим-паша Бушатија. Да нијесте брзо преко моста претрчали, могли сте виђети на врх зида камену плочу, и на њој изрезано по турски 1188 година, а сад је 1303 — дакле доданашињи вијек Везирова моста јест 115 год. Даје, пошто сте мост разминули, одмах сте се дохватили Малог Брда, и примјетили да је у њем погинуо пиперски јунак Ђуро Вулев и Јошо Станојевић ускок из Куча. Ова два имена и јесу узрок овој изјави мојој, којом молим да ово као допуну вашег путописа уврстите.

Прије свега, кад сте дошли на Везиров мост, требало је да сте га добро посмотрели, на би сте на сред њега виђели један дугуласти камен. Тај камен кад би сте погледали, на њему би сте виђели траг одваљеног од њега комада, који је Савић Радојевић својим мачем одваљено кад су га Турци са два његова побратима на сред моста ноћу напали. Он је помислио да је ту усправљени Турчин, па „колико га лако ударио — тај је спомен оставио.“

Турци су оцијенили то јунаштво тога пиперског јунака, на тај спомен нијесу хтјели утријети, него ко год тудије мине нека то види и спомене. Тога истог пута, Савићу је остао, бан ту, на сред Везирова моста један његов побратим, Њика Новељић, којег су Турци појекали — ма пошто је сврху себе неколико убио и добро се замијенио. Дакле, већ кад сте почели набрајати пиперске јунаке који су у Мало и Веље брдо погинули — требало је да сте с реда почели, и најприје споменули ово Савићево јунаштво и погинулог Њику Новељића. Истина, Савићу није само то његово јунаштво, него је његов мач сјекао од Везирова моста на до врх Јаворја планине; и жао ми је што га морам овдје споменути; јер он није да се сразбује са Јошом нити Ђуром, него његово име и његов живот заслужује да се спомене као најбољих крајичника, који су своме племену много и много допринели; — но за вашу исправку, ја ћу вам напоменути и гомилу Пинера који су у Мало и Веље Брдо погинули, и који су много и много од реченог Ђура бољи били. Јошо Станојевић, ви сте рекли да је „ускок из Куча“ што и јест тако и то из Фундине; и он заслужује да се ту спомене али не сам. Ђуро, као момче од 20 год. ако би имао јуначких врлина, он их је собом у гробу пошпо, а нама за собом једино што је своју смрт на том мјесту оставио. Да, на овом мјесту можемо и то додати, да је истог дана када и Ђуро у Мало Брдо погинуо кап. поп Спасоје Дмитровић, Мато Тодоров, Перина Веков, Зеко Драгов, сви познати јунаци, и од Ђура много бољи. —

Даје, по Малом и Вељем Брду, у друге бојеве погинули су: Перован Паунов, Никола Стаковић, Драго Миљов, Петар Николић, Филип Лукић, Јоле Токов, Бего Вучинић, Њина Дмитров и Бошко Шћенанов. Сви су од Ђура бољи и заслужнији, јер као што рекох, нама Ђуро није за собом ништа осим своје смрти оставио. А да колико их још имаде којим ја, као њихов и ових несавремених имена незнадем, али их знаду дјела и заслуге њихове. У другом етунцу овога листа, а вањег путописа, ви кажете: „тешко земљи, у којој се не славе дјела оних људи, који се за свој народ жртвују, који су готови за свој народ и живот дати“. Но Пинер

териза и мимо Градца к блату. Ту испред њих стоје брда Бобија, Вељагора и друга мања, која засјењују од зетске равнице, а на истоку и сјеверу Бусовић и Гарач са његовим крацима.

И ако леже Косијери ниско испод Цетиња, ипак доста високо изнад равнице Скадарског блата, и при свему томе, ту расту у дивљем стању смоква и шипак, који би могли бити и што-ми; лоза, орах, крушка и свака воћка расту прелијепно; фали само прстот, због чега се мнозина пресељавају на Ријеку, Цетиње и друга мјеста. Држи их још то, што имају планину пуну ситне горе, коју добро чувају, па с тога држе пр лични број стоке. Ова планина лежи одма преко ждријела Купуљара, и мало је узвишенија од села; али је разлика виша: тек пређеш ждријело одмах се осјећа нека ладноћа, а у зими лежи велики снјег, међутим у селу снјег стоји по брду и то само на осојној страни. Та је разлика због тога што је овој блату Ставор, а од југа је затворена бреговима, међу којима лежи и Соко са Иван-градом, на који сад прелазимо.

(Српске еп.)

који је с вама путовао, он је вас навео те сте на мало прије речено заборавили, и ваше перо пристрасно повукли; али као што рекох, то није ваша кривица. Но немогући ту исправку потпуно извести, хајдемо вашиим путем с моста и ево не код наше Биринди Куле на Враничке Њиве. Ви ту спомињете Биринди Кулу коју ће свако виђети ко тудије мине. Много бисте боље учинили, да сте мјесто Биринди Куле напоменули смрт Ајдар бега Лекића, највишег турског зулумџара који је на ове стране настајао, и којег је Бего Вучинић ту баш на Враничке Њиве убио и јадну рају од његовог насиља ослободио. Ту сте слободно могли рећи, да се више дуна јадно раје за Бегово здравље усједе тога Бегу помогло — него што сте ви ето на од Везирова моста те до Спужа прелазили. Истина ту молбу није Господ за дуго услишио, него је то Бего главом на исто Њиве платио и посјећен био; на би боље било да сте споменули о оним шенуцима који су веселећи се Беговој глави од Подгорце на Скадар гротали. То би боље било, него да спомињете Њинди кулу на Ратков (а не Вратков) поток. Мјесто Утунди куле, правије је било да сте забиљежили кућништа Бега Вучинића и дружине му по Раткову потоку и Милетиној живи, у којима су (Бего с дружином) с пушком у руци ставали, и међу Спужем и Подгорцом по Вељем се брду са овцама пирили.

На пошлетику, ви кажете да је у „Утунди кулу становао чувени пиперски јунак капетан Вуле Николић, који је после градио Дервин паша 1862 г., и Вуле му бранио“. Ја ово не разумијем, јер чини ми се да ни логично није. Толико знам и разумијем, да је Дервин паша на зор свој Црној Гори низ сва брда од Херцеговине до Подгорнице продро, и тада све куле од Спужа до Подгорнице крајем Зете оградио — и онда, ја мислим, кад сва Црна Гора није Дервин паша забранила могла — онда како је сам Вуле бранити и разуривати могао?! То нека објасни онај, који вам је причао; а ми сада хајдемо к вањој шекветији на врх Вељег брда. Жали Боже што је штета пошле оног мастило које је та слова писао; јер требало је да сте управ на Шекветију пошле, на би сте на путу близу исте виђели спомен (мрамор, килаш) Њине Дмитрова, што „јунаштва му у хиљаду нема“, и који је ту од турске цушке мученички умро. Шеквет-паша, он је ту кулу од Њине и његове дружине градио, а не да тијем његово име у турској архитектури забиљежено остави. Но нећемо ни о Њини овјеговорити, јер и он заслужује да се о њему много више и опширније рече за то ћемо са Шекветије доћи на нашу Др-танци кулу, на Дедову шуму. Њено име замијенићемо именом Бошка Шћенановић који је баш код ње живот свој оставио, а да га нека весела му мајка, јер је живио, дао за поштење. — Столе доћи ћемо на нашу Бешини кулу, у Зорекли-дугу које су овог рата 12 Пинера на турску ђула разнемени, а их нека, јер су многе друге у Малај тај дан одкупили. —

Е већ сада пошто смо на крају Вељег брда и близу тврдог Спужа, ми ћемо се дома вратити, а вама мјесто „с Богом“ за допуну вашег путописа толико рећи да је дрвље и камење у Мало и Веље Брдо готово све пиперском крвавом знојем облишено, па треба да сте то кратко и прије рекли, већ кад сте пошле а не да спомињете једног на пиједесталу, јер знате да „једна кукавица љето доводи“. Ово нека служи као опомена онога који вас је у путу пратио, а кад сте хтјели и ријеч о пиперским јунацима рећи, требало је да сте пошле Мијајла Њинина, Бапа Токова, а не код ког другог личног јунака у Пинери, па да се праведно извјестите за пиперске жртве у Мало и Веље брдо приликом јер јунак јунаку пити што крије пита долаје.

Напошлетику, ја мислим да у вањем путопису користити ни од тога нема, што сте ви нека мјеста по нашој земљи с турским и арабанским именима покретали, јер тврдо држим, да су Турци у вањем протоколу та имена већ побилежали да их ви неопомињете. —

Никола Ј. Вучинић

ДОМАЊЕ ВИЈЕСТИ.

ЦЕТИЊЕ, 5 септембра.

(Честитања.) Како Њихова Височанства тако и Њихове Свјетлости Књаз Петар и Књагиња Зорка пријмили су многа честитања, што Њи је Бог поклонио првог унука и сина, од крунисаних глава, принчева и принцеза. Честитке како из Црне Горе, од вода, главара, општина и народа, тако и од осталијех крајева српских, диле све чистом, искреном радошћу и родољубивијем жељама и надама те поштом из тог радосног догађаја. Уз то стаја-

гласови од свијех крајева наше кршне домовине, како се народ веселио пуцајући из пушака и пјевајући веселе пјесме. Том приликом се видјело како је име Карађорђа и Карађорђевића чувено и поштовано у свему српству, без разлике вјере. Како по осталој Црној Гори, тако се народ веселио и у Васојевићима, у Беранима, на граници наше државе. Кад су загранични Турци — управо мухамедовски Срби — чули пуцаву и пјевање, запиташе, што је. „Карађорђевићу се родио син“, одговорише наши. „Еј вала“, прихватише Турци, „добра кућа!“ И они исти Турци, који су се до јучер клали на мртво име са Црногорцима, ти исти стадоше на тај глас и сами шепључити и пјевати и радовати се радости црногорској и српској.

(Др. Рокко Мишетић) бивши лекар Његовог Височанства, сад настањен у Дубровнику, бавио се прошле нејеле на Цетињу. Књаз Петар позвао је био дра Мишетића да буде на руци својим сајетом и својом вјештином припорођају Књагиње Зорке. Др. Мишетић је том приликом извршио свој задатак на потпуно задовољство Свијетле породице, Књаза Петра и Њиховијех Височанстава. — Др. Мишетић кренуо је у прошли уторник у Дубровник.

(Из полиције.) У државну болницу Данила I. примају се болесници сваке врсте и од свијех крајева, сад као и до сад, без икакве разлике. И ако је, као што је јављено у прошлости броју овога листа, лекар цетињски и болнички, др. Петар Миланић, отпутовао на међународну скупштину „Црвенога Крста“, наређен му је зајеник у лицу приморског лекара дра Ђорђа Петковића, који се у свако доба може наћи, било у болници, било у стану дра Миланића.

Просвета.

„МАТИЦА СРПСКА.“

Састајак књижевног одјељења 17 (29) августа 1887.

Књижевни одбор подноси извјештај о своме раду од посљедњег састајка књижевног одјељења и у том свом извјештају наводи, да је ово друштво задесио 11 јула о. г. голем губитак пријемом смрти дра Ђорђа Патосевића, многогодишњег и многозаслужног предсједника „Матике Српске.“ На глас о смрти његовој истакнута је на стану друштвеном црна застава, која се тамо вила 8 дана за знамен јавне жалости народне; издана је огласница смрти о том великом и изненадном губитку; записана је у записник голема туга за великим ненадним губитком, који је ненадеом смрћу непрежаљеног покојника постигао ово друштво, које се тек његовим реалним настојавањем примакло ближе узвишеном задатку свом, издавањем „Књига за народ“, књижевност нашу, коју је обогатио многим и многим здравим и језгровитим плодовима бистрог ума свог; народ српски, коме је свијетлим лучем народне просвјете освјетљавао пут његовој будућности; а изријеком народну школу српску, коју је великом духом, племенитог и доброг срца покојник са свим преобраћено, начинивши од ње свијетли храм народне просвјете, право светлиште наше православне вјере прадевоке и миле нам народности српске. Осим тога положен је у име овог друштва на одар самртни лаврови вијенац; на опјелу у саборној цркви у Н. Саду говорио је члан књижевног одбора Мина Димитријевић; изјављено је породици саучешће у тој великој жалости јој и позван је управни одбор, да за дворацу матичину даде зготовити слику покојникову из почасти о трошку друштвеном.

Јављајући то позива књижевни одбор, да књижевно одјељење одреди кога од својих чланова, који ће у свечаној сједници књиж. одјељења о св. Сави говорити у част и спомен том великом покојнику, књижевнику и просвјетнику народном.

Прелазећи на рад књижевног одбора јавља ово:

Примљен је за „Бетонис“, на основу оцјене дра М. Јовановића-Батута, чланак проф. Моје Медића: „Додатак природносној и медицинској номенклатури“.

Нијесу примљени ова дјела:

1. „Вјевода Прелуб“, трагедија од непознатог писца, на основу оцјене дра М. Савића и Ј. Грчића.

2. „Комисија“, шаљива игра у 1 чину с пјевањем, од непознатог писца, по оцјени Ј. Грчића и др. М. Савића.

3. „Разне љубави“, шаљива игра из сеоског живота у 4 чина, од непознатог писца, на основу оцјене дра М. Савића и Јов. Грчића.

На оцјену су издала ова дјела:

1. „Суђаје“ (суђенице), драмлет у 2 чина с пјевањем, од Јубомира Петровића (Јубиника) — члану Јовану Грчићу.

2. „Неједнака“, шаљива игра у 3 чина од непознатог писца (прије тога био је наслов том дјелу: „Два јунака неједнака“) — Миши Димитријевићу и Јовану Грчићу.

3. „Плани на издахну“, роман од непознатог писца — Дру Милану Јовановићу-Батуту и Паји Марковићу.

4. „За дане одмора“, књига за дјецу и младеж, од Светозара Шакрака Нинића, — одбору за издавање „Књига за народ“ из задужбине Петра Кољевића.

5. Оцјена Мите Нешиковића на дјело Николо Ђ. Вукићевића под насловом: „Прва настава у вјери за православне српске ученике I. и II. разреда основних школа“ — проти Јов. Бороти.

Земаљска влада за Босну и Херцеговину препоручила је управама сарајевске велике гимназије и учитељске школе, владом повјеренику за град Сарајево и свима окружним областима у земљи, да од „Књига за народ“ и то од св. 2 до incl. 7 набављају за школске библиотеке и за наградне, сдје се такве школекој младежи дјеле крајем школекоје године.

На основу обавезе издате од књижа-ре браће Јовановића, позван је управни одбор, да исплати Мити Петровићу доу-ђену му награду од 50 дуката из фонда Јована Остојића и жене му Терезије за дјело му: „Пјаћа вода“.

Од „Бетониса“ изашла је 150. свеска (II. За год. 1887.) са ликом Ђорђа Магара-шевића, а 151. св. (III. За год. 1887.) доштампана је.

На молбу професора В. Јагића, као директора словенске филолошке семина-рије у Бечу, послани су сви „Бетониси“ на поклон словенском филолошком семи-наријуму.

Што се питомаца етнелидјских за-клада тиче, које се налазе под управом матичином, јавља одбор, да је смрћу Ми-лана Милутиновића остало једно мјесто у етнелидјској заклади Христифора Шпо-мана са годишњом етнелидјом од 250 ф. за слушаоце лијепих вјештина и живото-писне академије. На то упражњено мјесто расписан је био стјечај до 12 (24) авг. о. г. и у стјечају наведено је, да се неће узимати у обзир ни једна молба, која ет гне последи тога рока.

Питомци сесталих заклада уенијевали су у опште лијено у наукама и владали су се добро.

Узима се на знање и члан Аркадија Вараћанин прима се да говори у еремен дру Ђорђу Патосевићу.

Књижевни одбор подноси извјештај о раду одбора за издавање „Књига за народ“ из задужбине Петра Кољевића, наводи, да је тај одбор од под посљедњег састајка књиж. одјељења издао ове свеске:

Св. X. „Исприце из св. писма“ (по Даничићу и Вукову преподу) за поучу народу написао проф. Ђорђе Дера.

Св. XI. „Родитељи и школа“, написао Мита Нешиковић, учитељ.

Св. XII. „Свештеник Јован Оберлин, или шта може учинити ваљан свештеник у својој општини“, написао Андрија М. Матић.

Св. XIII. „Како се његује свилена буба“, за народ написао др. Милан Јовановић-Батут.

Св. XIV. „Недјела и празници“ за народ написао др. Милан Јовановић-Батут. По утврђеном програму издаће се ове године још једна свеска и тиме ће се за-вршити прописани број свезака за ову годину.

Осим тога издан је поповице позив на књижевнике ради сарадње на тој би-блиотеци и ради растуривања тих књига. (Свршиће се.)

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

Како да хранимо живо.

Пише

А. Др. Коблинка.

Отровне биљке и токсикологија.

(Наставиће се.)

Татула (Datura Stramonium) расте по путевима.

Има од 1/2 до 1 1/2 м. високу стабљику. Лишће је јајасто са петелкама. Цвје-тови дугачки 7—10 см., бијели су са ље-вастом круном, а чашница има пет зубаца. Чаура је бодљикава.

Tsheulin вели, да је јаки отров који живо смете.

Буника (Hyoscyamus niger). Стаб-љика је 0,30 до 0,60 м. висока, руђава и лијепи се. Лишће је јајасто. Цвјетови имају чашницу су 5 зубаца, а круница је жутка-ста са љубичастим пругама. Корвијен је вретенаст и много заудар.

Буника има у себи два алкалоида: аморфи и кристалични алкалоиди хиио-сцијамини.

У аморфне алкалојиду изнанили су неки трећи наркотични алкалојид именом хиио-сцијамини.

Кристалични алкалојид неомер је са атропином.

Један Cruzel (B. Journal prat. d. méd. vétér.) сносиће како могу од бунике кра-ве покрвати.

Међу купаторке (Solanaeae) имамо прости или виргински дуван (Nicotiana Tabacum.) Велики дуван (N. macro- hulla) и Кржак (N. rustica).

Прости дуван има 1 1/4 до 1 1/2 м. ви-соку стабљичу а листа је дугуљасто коп-љастог.

Цвјетови су ружичасти.

Велики дуван широк је јајастог ли-ста а кржак пак има жутозеленкасту кру-пицу.

Све ове врсте имају у себи нико-тинне.

Ови отров примају у се сви дјелови животињског тијела на и сама неозлијеђе-на кожа.

И збиља колико се је животиње отро-вало што се је прало водом од извареног дувана да јој се смакне губа или уш!

Након 15 минута тресла се немирно, тешко дисала, извалила очи, грчила се и дошнела парализирана.

Никотина дјелује и на колање крви, јер срце ослаби услед потакнућа вагусо-ва, дошнје опет снажи.

Тискање је крви у почетку слабо, дошнје ојача а цијеви се сужују, (док је потакнут вазомоторични центрум) а на сврху тискање пада а крвне се цијеви шире.

Дисање је у почетку нагло, дошнје споро, те парализом нестане. Дроб утрне.

Особито је отровно сухо лишће. Приповиједа се како је шеестеро по-ла покрало, пошто је позобало зуб, коју су растрли на исти под, на који се и ду-ван сунуо.

Аутопсијом констатирали су отро-вање.

Contenta (измеци) заудару дуваном, крв покривела, житка; мозак и бијела жи-герица крвава, а желудац и цријева по-прекани крвљу.

Црвени Напрестак (Digitalis pur-purea) расте по планинама, али се гоји и у баштама за урсе.

Висок је од 1/2 до 1 м.

Лишће је јајасто копљастог а цвјето-ви су црвени гроздови са бијелим тачкама. Чашница је петолчана а круноца је зво-наста.

Schmiedeberry је изнашао отровне етпа-ри ове биљке и кретоно именима: Digito- lin, Digitalin, Digitalein и Digitoxin.

Rosbach је проучио њихову дјелат-ност на колање крви и раздјелио ју у три стадија:

Он каже да се са еитним дозама појавља први стадиј отровања; да је са крупним дозама први стадиј кратак и не-савршен, а да је други дужи; те на сврху са огромним дозама настаје трећи нагли стадиј.

У првом стадијуму ослаба било, јер је потакнут мозак и срце и јер се пери-феричне артерије сужују кад су потакнути вазомоторични центри.

У другом стадијуму било је нагло јер је парализиран Vaguscentrum, а тиска-ње крви пада, што је срце почело слабити.

У трећем стадијуму срце куца не-правилно и полако, јер су ослабили мото-рична срчани живци; тискање крви све то више пада, јер срце је парализирано у дијастолу те је мртво.

На апарат дисања дјелују велике дозе те мало прије смрти живо се души.

Перисталтично кретање дроба снажи а секреција бубрега ослаби чим ојача тискање крви.

Риђи пенишњак (Rhododendron ferrugineum) и алтијска ружа (P. hys- sutum).

Пенишњак је са капљастим лишћем које је на крају завијено, горе голо, а доле рђаво, у руже је смењено а с обје стране зелено а на крају трепавичаство.

Цвјетови су ружичасти црвени гро-здови који имају љевичасту кружицу, 10 отворених прашника и по један тичак.

У башчама гојимо и R. malicum и ronticum које за нас немају никакве вриједности. Од пенишњака и алтијске руже особито се трују брави.

Симптоми отровања ови су: ригање, слипа, икринање зубима, крвав пролијев и несвјестича.

У дробу налазимо лишће отровних биљака а лекаров visum gerertum каже нам да је живо линсало од крваве западе желуца и цријева, као што од крви на мозак и на бијелу дигерицу.

(Наставиће се.)

ПРОМЕТ ДОМАЋИЈЕХ ПРОИЗВОДА У ЦРНОЈ ГОРИ.

Никшић, 24 августа 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Волови, сума од 100 ова. по 36—40 ф. — Краве, по 14—24 ф. — Овчи брави,

по 2—8 ф. — Кожји брави, по 2—9 ф. — Јагдах, по ф. 1—1,70 — Јарад, по фпор. 1,50—1,70 — Прасах, по 2—13 ф. — Ја-реће кожице ф. 1,10—1,30 — Јагђеће ко-жице, по 50 н. цијеном све по комаду. — Руметин, ова по 13 новч. — Руметиново брашно, ова по 14 н. — Пшеница, ова по 13 н. — Раж, ова по 9 н. — Јечам, ова по 8 н. — Кртола руска, ова по 3 н. — Масло, ова по ф. 1,10. — Скоруп, ова по 60 н. — Сир добри, ова по 40 н. — Сир прости, ова по 17 н. — Дуван дограм, ова по 70 н. — Дуван у листове, ова по 1 ф. — Вуна веља, ова по 70 н. — Вуна мала, ова по 77. — Восак, ова по ф. 1,60.

Брави добри овог пазара прилично су пролазили а говеда доста слабо.

*

Оцињ, 28 августа 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Руметиново брашно, ова по 14. н. — Пшенично брашно, ова по 16 н. — Сир, ова по 50 н. — Масло, ова по ф. 1,35. — Јаја, по 7 за 10 н. — Стуре, комад по 15 н. — Риба скаквица, ова по 50 н. — Овче коже, комад по 40 н. — Кожји брави јалови, по 6 1/2 ф. — Краве јалове, по 18 ф. цијеном све по комаду. — Дрва, товар по 40 н. — Клак, ова по 2 1/2 н. — Тумур, ова по 3 н. — Сијено, ова по 2 н. — Вуна, ова 68 н.

*

Бар, 28 јула 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Руметин, баган по ф. 1,90. — Пше-ница, баган по 2 ф. — Вуна, ова по 80 н. — Сир, ова по 50 н. — Крушке, ова по 6 н. — Смокве, ова по 4 н. — Грожђе, ова по 8 н. — Овкови и јарчеви, по 5 ф. по комаду. — Дрва, товар по 20 н.

*

Вир, 28 августа 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Волови, по ф. 30,60—40,80. — Краве, по ф. 20,40—25,50. — Свиње, по ф. 3,6—6,12. — Овце, по 3,6—3,70. — Козе, по ф. 6,12—6,40. — Сланина, ова по ф. 1,2—1,10 н. — Сир, ова по 34—40 н. — Риба скобаж, ова по 10 н. — Дуван прости, ова по 68—70 н. — Вуна, ова 70—82 н. — Руметин, баган по ф. 1,10—1,25. —

*

Подгорица, 30 августа 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Говеда, по 15—28 ф. — Јунак по 4—7 ф. — Свиње, по 3—6 ф. — Овчи брави, по ф. 2—2,50. — Кожји брави, по 2—3 ф. цијеном све по комаду. — Ру-метин, ова по 11—12 н. — Пшеница, ова по 11—14 н. — Јечам, ова по 8—9 н. — Сир, ова по 35—40 н. — Масло, ова по 90—100 н. — Кртола, по 2—3 н. — Ру-метиново брашно, по 12 1/2—13 н. — Дрва, товар по 34—40 н. — Сијене, ова по 2—3 н. — Вуна, ова по 60—80 н.

*

Даниловград, 30 августа 1887.

На данашњем пазару биле су разној трговини цијене ове:

Говеда, по 20—30 ф. — Телад, по 6—8 ф. — Коњи, по 20—40 ф. — Овце, по 2—4 ф. — Јагдах по ф. 1—1,50. — Козе, по 2—4 ф. — Јарад, по 1—2 ф. — Свиње, по 1,50—8 ф. — Коже, комад по ф. 1—1,20. — Вуна, ова по 60—70 н. — Сир, ова по 25—30 н. — Масло, ова по 70—90 н. — Риба, ова по 25—35 н. — Месо, ова по 12—30 н. — Дуван, ова по 1—2 ф. — Руметин, ова по 11—12 1/2 н. — Пшеница, ова по 12 3/4 н. — Раж, ова по 8 1/2 н.

Црногорско Поморство.

Оцињ, 23 августа. — Ове недеље имали смо лијена времена и лагушине вје-трове од I. и IV. квадранта.

До је д р и ш е:

Траб. при. „Дуна Моја“, т. 31, кан. Брахим Јави.

Траб. тур. „Уда Верди“, топ. 33, кан. Фазли Адем, из Будве.

Траб. тур. „Уда Верди“, топ. 20, кан. Бешир Али.

Траб. при. „Хаирлије“, топ. 14, кан. Мустафа Али, из Валоне.

Траб. при. „Буона Сорте“, топ. 21, кан. Сулејман Адем, из Будве.

Шкуна при. „Сехини Бахер“, топ. 81, кан. Тахир Шурда, из Бара.

Траб. тур. „Степа Диана“, топ. 37, кан. Асан Амет.

Траб. при. „Две Фратели“, топ. 39, кан. Ф. Гучи, из Будве.

Траб. тур. „Махмудије“, топ. 32, кан. Мустафа Стејман, из Будве.

О д ј е д р и ш е:

Траб. тур. „Уда Верди“, топ. 20, кан. Фазли Адем, из Ријеку.

Траб. тур. „Уда Верди“, топ. 33, кан. Бешир Али, из Св. Николе.

Траб. при. „Хаирлије“, тон. 14, кап.
Муштафа Али, за Ријеку.

Траб. при. „Буона Сорте“, тон. 21,
кап. Сулејман Адем, за Крф.

Шхуна при. „Сехини Бахер“, тон. 81.
Траб. тур. „Степа Диана“, тон. 37,
кап. А. Ахмет, за Тријешће.

Траб. при. „Две Фратели“, тон. 36,
кап. Ф. Гучи, за Св. Николу.

Траб. тур. „Махмудије“, тон. 32, кап.
Муштафа Сулејман, за Св. Николу.

Пароб. аус. уг. „Фиуме“, тон. 420,
кап. Збугица, из Медове, пошто искрца
неколико трговине и путника продужи сво-
ју пловидбу за Бар.

Пароб. аус. уг. „Делфино“, тон. 500,
кап. Брелић, из Бара, и пошто искрца
неколико трговине и путника продужи
своју пловидбу за Медову.

Поруке уредништва и администрације.

Г. Николи Петковићу, Сан-Франциско. —
Тек сад нам се јавља да сте се ви претплатили на
„Глас Црногорца“ од марта ове године. — Ми вам
пашемо лист од данас, јер мислимо да ће вам би-
ти миле ако вам се рачуна претплата од 1 сеп-
тембра у напријед. У осталом, ако желите бројеве
од 1 марта о. г. до сад, у којима ћете можда наћи
само неколико занимљивих Листака (желтона),
изволите нам јавити, па ћете бити одмах послужени.

О К Р У Ж И Н И Ц А.

П. Н. г. г. претплатницима
„ДРАШКОВА РАБОША“.

Премда смо опетовано пута изјавили,
да без точног плаћања од стране претплат-
ника, није могуће да се лист одржати мо-
же, ипак немарност нашијех дужника по-
стала је, што но се вели, пословицом. —
Данас су кола дошла к бријегу, и даље
нам није могуће са дуговима се борити;
морамо на силу богапрек инути.

Јављајући Вам да је с посљедњим —
94-им бројем „Драшкова Рабоша“ престао
излазити, те као што ћемо у више
уплаћене износе свакоме повратити, моли-
мо Вас да изволите са Управом листа уре-
дити Ваше рачуне, ако што за претплату
дугујете, да на тај начин и Управа узмо-
гне своје обавезе испунити.

Растајући се са нашијем читаоцима,
захваљујемо од свег срца оној неколицини,
који су наш сиромашни али ипак родо-
любни рад одобравали точним вршењем
њихове дужности и увјеравамо их о на-
шем потпуном признању што ви намјера
бијаше да нас у борби с параграфима од-
бране барем од оне друге борбе, у којој
и најбоље силе малакшу — у борбе с
оскудицом.

Силет, на увековање Јована Претеча 1887.

За управу и уредништво
„ДРАШКОВА РАБОША“
Метличкић. Бутиер.

ПОШТАНСКИ

ЗИМЊИ РАСПОРЕД

ПОЛАСКА И ДОЛАСКА ПОШТА.

Л И С Т Н А П О Ш Т А

П О Л А З И С Ц Е Т И Њ А З А К О Т О Р :

у Уторник у 11 ура пред подне	{	Предавање у Уторник до 10 ¹ / ₂ ура пред подне
у Петак у 11 ура пред подне		Предавање у Петак до 10 ¹ / ₂ ура пред подне
у Недељу у 10 ура пред подне		Предавање у Недељу до 9 ¹ / ₂ ура пред подне

Д О Л А З И И З К О Т О Р А Н А Ц Е Т И Њ Е :

у Уторник у 7 ура по подне	{	Раздавање у 8 ура по подне
у Петак у 11 ура пред подне		Раздавање у 12 ура на подне
у Недељу у 11 ура пред подне		Раздавање у 12 ура на подне

ако пароброд стигне на вријеме у Котор.

Д И Л И Ж А Н Ц А

ПОЛАЗИ С ЦЕТИЊА ЗА КОТОР У УТОРНИК У 4 УРЕ У ЈУТРО.

Предавање у Понедељник до 4 уре по подне.

ДОЛАЗИ ИЗ КОТОРА НА ЦЕТИЊЕ У УТОРНИК У 7 УРА ПО ПОДНЕ.

Раздавање у 8 ура по подне, ако стигне на вријеме.

Л И С Т Н А П О Ш Т А

полази са Цетиња за Ријеку, Вирпазар, Бар, Уцињ, Даниловград, Никшић
и Подгорицу:

у Недељу у 12 ура на подне	{	Предавање до 11 ура пред подне
у Сриједу у 12 ура на подне		
у Петак у 12 ура на подне		

долази с Ријеке, Вирпазара, Бара, Уциња, Даниловаграда, Никшића и Подгорице:

у Понедељник у 9 ура пред подне	{	Раздавање у 10 ура пред подне	
у Четвртак у 9 ура пред подне			Раздавање у 10 ура пред подне
у Суботу у 3 уре по подне			Раздавање у 4 уре по подне

ако пошта стигне на вријеме

Д И Л И Ж А Н Ц А

полази са Цетиња за Ријеку, Вирпазар, Бар, Уцињ, Даниловград, Никшић и
Подгорицу у Сриједу. Предавање до 10 ура пред подне.

Долази на Цетиње у Понедељник. Раздавање у 10 ура пред подне.

Канцеларија је сваки дан отворена од 9 ура у јутро до 12 и од 2 уре
до 4 по подне.

П Р И М Ј Е Д Б А.

ДОЛАЗАК ПАРОБРОДА У КОТОР
Уторник на Тријешћа у 9¹/₂ ура у јутро
Четвртак на Тријешћа у 5 ура по подне
Петак на Крф у 2¹/₂ уре по подне
Суботу на Сенеке Ријеке у 3 уре по подне

ПОЛАЗАК ПАРОБРОДА ИЗ КОТОРА
у Понедељник за Сенеку Ријеку у 6 ура у јутро
у Сриједу за Тријешће у 6 ура у јутро
у Петак за Крф у 6¹/₂ ура у јутро
у Суботу за Тријешће у 6 ура у јутро

Ц е т и њ е, 30. Августа 1887.

У П Р А В А
КЊАЖ. ЦРНОГОРСКИХ ПОШТА.

Уредник и издавалац Бошко Новаковић

Н а з н а њ е.

Имам на продају употребљаваних
марака сваке врсте

Свега 12.804 комада и то:

Црногорских	700
Руских	3.800
Српских	3.400
Бугарских	537
Турских	763
Румунских	950
Аустро-Угарских	2.100
И других сваковрсних	550

Ко би желио купити све или ма коју
од ових врста, нека се изволи обратити
цијеном, по којој би их платио.

Цетиње, 14 августа 1887.

Митар Перовић.

Н А З Н А Њ Е.

Друштво гостионице „Краљевини

Марко“ мисли се дијелити. Зато по-
зива сву ону господу која имају што
да приме од друштва нека исплате и то
а који су дужни нека исплате и то
најдаље до 23 септембра 1887 год.
Иза тога рока дужници предаће се
Суду.

Ц е т и њ е, 4 јула 1887.

Друштво гостионице
„КРАЉЕВИЋ МАРКО“

О Г Л А С И.

СИГУРНУ ЗАРАДУ,

БЕЗ КАПИТАЛА И БЕЗ РИЗИКА, нуди једна пеншанска банкарска кућа поузданим особама,
који би хтели да се приме продаје аустро-угарскијех државнијех карата
и рента, на оброчну отплату. У мало труда може се зарадити мјесечно 200 до 600 франака.
Понуде ваља послати администрацији новине „Oesterr. ung. Verlosungs-Zeitung, Bu-
dapest, Hatvanergasse, 18.“

Serb.

Deig.

СВИМА ПОШТОВАНИМ ГАЗДАРИЦАМА СРПСКИМ.

Врло често чујемо питања — особито од оних госпођа које су на страни
биле, — зашто је бела кава тамо вкуснија и јача а и лепшу бистрију боју
него код нас.

ЗАШТО неможе кава и код нас тако иста бити?

ЗАТО јер је неумемо тако добро зготовити.

Да би добру, јаку и притом свагда јефтину каву скувати могли, купите
при куповању каве особито пазити. (Узмите Цајлон или Јаву помешано с' Ријеком
добре врсте.)

ПРИДОДАЈТЕ МАЛУ ДОЗУ

ПРАВЕ ФРАНКОВЕ КАВЕ

и ви ћете постићи добру каву с' пријатним мирисом, лепом бојом.

Многе Газдарице узимају као придодатак и пржен јечам, смокве или лебље
Ти придодатци чине каву густу, мутну и киселу и немогу кави дати нити омиљену
лепу боју нити чврсти вкус.

ФРАНКОВА КАВА ради њених добрих својства, која увећавају
кави у зрну, врло је распростра и тражена, зато препоручујемо најтоплије свим
онима који је још неби познавали да пробају, и чини то то приликом пакливе
особито на овај подпис:

Heinrich Frank Söhne
LINZ LUDWIGSBURG.

и на ове фабричне знакове:

пазе, јер кутије су од многих фабриканта подражаване ради лакшег промета
лошијих производа.

УПОТРЕБА.

За црну каву; 4 кашике каве у зрну и — 1 кашику ФРАНК'Каве
За белу каву; 3 кашике каве у зрну и — 1 кашику ФРАНК'Каве

Кутијама од:

Ц Е Н А :

Пакетима:

1/2 Киле	1/4 Киле	1/5 Киле	1/8 киле	1/12 киле
70 п. дин.	35 п. дин.	30 п. дин.	15 п. дин.	10 п. дин.

№ 2016.

Државна штампарија.